

איך נקרא אף ללא גוף, אין יודע / גבי קריכלי

האבחנה העקרונית העומדת מאחורי תערוכתו החדשה של גבי קריכלי בגלריה גבעון, "איך נקרא אף ללא גוף, אין יודע", נוגעת לפער בין מה שרובנו רואים על פני השטח, ובין הרקמה התחתונה המרצדת מתחתם, והמהווה את החומר הבסיסי של המציאות. הפער הזה הוא גם מה שמזין את הברורות העקרונית שלנו לגבי האמת החומרית והכלכלית של רוב החפצים, הכלים והמוצרים המשמשים אותנו. אל הפער הזה קריכלי ניגש בשרוולים מופשלים.

עבודותיו של קריכלי עוסקות בתפיסת-המציאות שלנו, המבוססת במידה רבה על צריכה של דימויים דיגיטליים דו-ממדיים. האמן מטפל בדימויים שהוא דוגם מהעולם בכלים של פסל, העובד כדי לתת לחומר צורה שתתאים לדרך שבה הוא רואה את המציאות. בתערוכה הנוכחית הוא מניח זו לצד זו עבודות משתי "מחלקות" שונות המוכרות מפרויקטים ותערוכות קודמים שלו - עבודות מגולפות ומורכבות בעץ, ואלמנטים פיסוליים היצוקים בפוליאוריטן מוקצף. חלקן משלבות בין שני הסדרים השונים הללו, אך כל אחת משמרת בדרכה אתיקה לואו-טקית של עשייה ידנית.

ארבעת פרשי האפוקליפסה היא סדרה של ארבע יציקות פוליאוריטן דו-קומפוננטי המשעתקות בדיוק רב תיק גב תוצרת **KanKen**, מזרן יוגה, כרובית ומחשב נייד של אפל. אלה הם ארבעה סממנים של הבון טון של הרגע, והאמן מצביע באמצעותם על המעמד הסוציו-אקונומי שאליו הוא עצמו משתייך. חברי המעמד היצירתי הזה - מעצבים, אמנים, כותבי קוד - חיים בכל מקום, עובדים מהמחשב. מצוידים במזרן היוגה שלהם, הם מפנטזים על תנועה חופשית בעולם של תעשיית מידע ורווחה כלכלית. הטיפול החומרי האחד וההצבה הדמוקרטית של האובייקטים מציעים לנו את החפצים המשועתקים של קריכלי כדימויים מצוטטים נטולי-הקשר. אלו דגימוא, לא של "המציאות" אלא של הלייפסטייל שלה, ושל הפנטזיה אודותיה. ארבעת הבורקסים המשולשים של בורקס קר **Yellow** - מחזירים את העבודות ממרחב ההבטחה הקוסמופוליטית למרחב העגמומי של דרום תל-אביב, שהמאפים היצוקים האלה מציינים אותו כנוף חד-גוני של תזונה לקויה ואדי דלק.

פיגוע היא סדרה המורכבת מארבע יציקות של דגם אוטובוס מיניאטורי שמחושים של עשן ואש מתפקעים מקרבו. כל יחידה צבועה בגוון "טון" אחר מלבן עד שחור, למעט אוטובוס אחד שהושאר בצהבהב "הטבעי" של החומר הפוליאוריטני היצוק, באופן שמתיר את הפיצוץ ואת האובייקט שהתפוצץ האחד לתוך השני. ההעתקים הזחים זה לזה והצביעה ב'גוונים של אפור קושרת אותם דווקא לפיקסלים דיגיטליים, המופיעים על מסך המחשב שלנו בארבע דרגות של כהות, שוב, מעין מארג תחתון הקודם לכל דימוי. ההשטחה הצבעונית וההכפלה ("פיגוע, פיגוע, פיגוע") שמים את האוטובוסים המתפוצצים במרחב של חזרה טראומטית אינסופית.

פסלי העץ המגולפים של קריכלי נראים במבט ראשון כאילו נוצרו בידיו של רב-אומן "שבטי" כלשהו, אך מבט קרוב חושף את האיכות הסינטטית שלהם. הם מקועקעים בדגמים גיאומטריים המקשרים אותם לכל תרבות ולאף-תרבות ספציפית, כך ש"המסורת" אליה הם משייכים את עצמם בפועל היא למעשה גוף העבודות של האמן עצמו. בפסלי העץ

המתייחסים לעבודות קודמות של קריכלי, ציטוט וציטוט-עצמי בונים את ההתפתחות
"האורגנית" של הצורות.

איך נקרא אף ללא גוף, אין יודע היא כותרת שהומור הלשון-נופל-על-לשון היבשושי שלה
עובד בתרגום כשמקפלים את העברית על האנגלית. כך, "אף ללא גוף" הופך ל No-Body -
Nose (ללא-גוף-אף). יש בתערוכה כולה סרקזם עצמי הלועג למעמדה של העבודה,
המסוגלת לדווח על המציאות אך כמעט לעולם לא לשנות אותה. העבודות נראות כהתרסה
של "מה שאתה רואה זה מה שאתה מקבל". אבל הן מזכירות לנו ש"אתה לא מקבל אף
פעם את מה שאתה חושב שאתה רואה".

אבשלום סולימן / תל אביב, יוני 2018